

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/41977 van de voorzieningenrechter
van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van
2 april 2007 in het geding tussen:

appellante

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 augustus 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij uitspraak van 2 april 2007, verzonden op 3 april 2007, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht (hierna: de voorzieningenrechter), het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard en haar verzoek om een voorlopige voorziening te treffen afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 27 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 84, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000, voor zover thans van belang, staat geen hoger beroep open tegen een uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank na toepassing van artikel 78 van die wet.

Ingevolge die laatste bepaling beslist de voorzieningenrechter van de rechtbank, indien een verzoek om een voorlopige voorziening is gedaan, teneinde uitzetting te voorkomen, voordat is beslist op het bezwaar of het administratief beroep, dat is gericht tegen de beschikking tot afwijzing van de aanvraag of intrekking van de verblijfsvergunning, zoveel mogelijk tevens over dat bezwaar of administratief beroep.

2.2. De voorzieningenrechter heeft het door appellante gemaakte bezwaar, gericht tegen het besluit van 22 augustus 2006, met toepassing van die bepaling ongegrond verklaard. Tegen deze uitspraak staat derhalve geen hoger beroep open.

2.3. De Afdeling is kennelijk onbevoegd van het hoger beroep kennis te nemen.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

verklaart zich onbevoegd van het hoger beroep kennis te nemen.

Aldus vastgesteld door mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillessen, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S.P.M. Zwinkels, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Beek-Gillessen
Lid van de enkelvoudige kamer

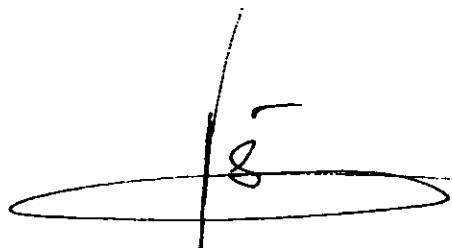
w.g. Zwinkels
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 mei 2007

309-534.
Verzonden:

22 MEI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line at the bottom, and a stylized 'S' or 'V' shape in the center.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudende te MAASTRICHT

Reg.nr. AWB 06 / 41977

UITSpraak van de voorzieningenrechter in vreemdelingenzaken inzake het verzoek om toepassing van artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht in het geding tussen:

verzoekster,

en

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

Datum bestreden besluit: 22 augustus 2006.

Kenmerk: 0112.08.2001.

V-nummer:

Behandeling ter zitting: 28 maart 2007.

I. PROCESVERLOOP

In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de rechtsvoorgangers van de Staatssecretaris van Justitie, als het bevoegde bestuursorgaan in procedures als de onderhavige.

Bij het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit van 22 augustus 2006 (verzonden op 23 augustus 2006) heeft verweerder afwijzend beslist op de aanvraag van verzoekster om een verblijfsvergunning regulier in de zin van artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) voor bepaalde tijd met als doel 'vanwege bijzondere en individuele omstandigheden'.

Tegen dit besluit is namens verzoekster bij schrijven van 29 augustus 2006 bezwaar ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) gemaakt bij verweerder. Bij schrijven van gelijke datum heeft verzoekster de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht ter zake een voorlopige voorziening, als bedoeld in artikel 8:81 van de Awb, te treffen.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en geconcludeerd tot afwijzing van het verzoek en ongegrondverklaring van het bezwaar met toepassing van artikel 78 van de Vw 2000.

Het verzoek is behandeld ter zitting van deze rechtbank op 28 maart 2007, alwaar verzoekster in persoon is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde mr. J.K.M. Hensels, advocaat te Maastricht. Verweerder heeft zich ter zitting doen vertegenwoordigen door mr. M.M.J. Pieters, ambtenaar ten departemente.

II. OVERWEGINGEN

In artikel 8:81 van de Awb is bepaald dat, indien tegen een besluit, voorafgaand aan een mogelijk beroep bij de rechtbank, bezwaar is gemaakt, de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd kan worden in de hoofdzaak op verzoek een voorlopige voorziening kan treffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

De voorzieningenrechter stelt vast, dat aan de twee in artikel 8:81 van de Awb geformuleerde formele vereisten is voldaan, nu namens verzoekster bezwaar is gemaakt tegen verweerders besluit van 22 augustus 2006 ter zake waarvan de voorlopige

voorziening is gevraagd en deze rechtbank bevoegd kan worden geacht om van de (mogelijke) hoofdzaak kennis te nemen.

Voor zover de toetsing aan het in artikel 8:81, eerste lid, van de Awb neergelegde criterium met zich brengt dat een beoordeling van het geschil in de hoofdzaak wordt gegeven, heeft het oordeel van de voorzieningenrechter een voorlopig karakter en is dat niet bindend in die procedure.

Aanleiding tot het treffen van een voorlopige voorziening bestaat, indien het belang van verzoekster bij de gevraagde voorziening zodanig is, dat het zwaarder dient te wegen dan het belang van verweerder bij afwijzing van die voorziening en bij onmiddellijke uitvoering van het besluit. Daarbij komt ook aan de orde de vraag of het waarschijnlijk is dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven. Het voorgaande betekent dat de voorzieningenrechter zal toetsen of het bezwaar een redelijke kans van slagen heeft.

Dienaangaande wordt als volgt overwogen.

Verweerder stelt zich op het standpunt stelt dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de verzochte verblijfsvergunning daar zij niet in het bezit is van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de vergunning is gevraagd. Verzoekster valt niet onder de categorieën van het mvv-vereiste vrijgestelde vreemdelingen genoemd in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000, dan wel de categorieën vrijgestelde vreemdelingen genoemd in artikel 3.71, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000). Tevens komt zij niet in aanmerking voor toepassing van de zogenaamde hardheidsclausule. De weigering verzoekster vrij te stellen van het mvv-vereiste betekent geen schending van het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

In bezwaar is hiertegen namens verzoekster - samengevat weergegeven - het volgende naar voren gebracht. Verzoekster verblijft sedert 2001 in Nederland en is goed geïntegreerd in de Nederlandse samenleving. Zij heeft onderwijs gevolgd, heeft een vriendenkring opgebouwd en neemt deel aan het culturele leven. Zij is niet in staat zich staande te houden in China en vreest dat terugkeer ten koste zal gaan van haar gezondheid en dat zij in de prostitutie en in het criminele circuit zal geraken. Bovendien heeft zij in Nederland een partner met wie zij een kind heeft dat de Nederlandse nationaliteit heeft en waarmee zij onlosmakelijk is verbonden nu het volledig aan haar zorg is toevertrouwd. Zij vreest dat zij in China niet naar behoren voor haar kind zal kunnen zorgen. In dit kader doet zij een beroep op artikel 8 van het EVRM.

De voorzieningenrechter overweegt dat ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd wordt verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

In artikel 3.4, eerste lid, van het Vb 2000 zijn beperkingen als bedoeld in artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 vermeld. Ingevolge het derde lid van dit artikel kan verweerder een verblijfsvergunning verlenen onder een beperking die niet in het eerste lid is vermeld.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel, waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd. Ingevolge het tweede lid van dit artikel kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld over de toepassing van de gronden, bedoeld in het eerste lid.

In artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aantal categorieën vreemdelingen vermeld, waarvan de aanvraag niet wordt afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv. In het eerste lid, aanhef en onder g, van dit artikel wordt de mogelijkheid geopend bij algemene maatregel van bestuur categorieën vreemdelingen aan te wijzen die van het vereiste over een geldige mvv te beschikken, zijn vrijgesteld.

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vb 2000 wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv. In artikel 3.71, tweede lid, van het Vb 2000 wordt uitwerking gegeven aan voormeld artikel 17, eerste lid, aanhef en onder g, van de Vw 2000. Ingevolge artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 kan verweerder het bepaalde in het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (de hardheidsclausule).

Ingevolge artikel 3.99, eerste lid, van het Vb 2000 wordt de aanvraag, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, gedaan door het indienen van een formulier waarvan het model bij ministeriële regeling wordt vastgesteld.

In onderdeel C van dit aanvraagformulier zijn de mogelijke doelen van gewenst verblijf in Nederland, aangegeven, die overeenkomen met de in artikel 3.4, eerste lid, van het Vb 2000 genoemde beperkingen. Tevens is aangegeven als doel "anders, vanwege bijzondere individuele omstandigheden". Bij die keuzemogelijkheid staat vermeld dat de vreemdeling in een aparte brief dient aan te geven waarvoor hij een verblijfsvergunning aanvraagt en zoveel mogelijk bewijsstukken van de bijzondere omstandigheden bij zijn aanvraag dient te voegen.

De voorzieningenrechter overweegt -onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 27 oktober 2005 (JV 2005/467) - dat uit bovengenoemde bepalingen en de daaruit blijvende systematiek volgt dat de vreemdeling een beperking, zijnde het specifieke verblijfsdoel, waarvoor of in verband waarmee hij in Nederland wenst te worden toegelaten, bij zijn aanvraag dient aan te geven.

Uit het vorenstaande volgt dat, gelet op hetgeen door verzoekster bij haar aanvraag is aangegeven, verweerder in het onderhavige geval de aanvraag terecht heeft getoetst aan de beperking genoemd in artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000, in welk geval het mvv-vereiste kan worden tegengeworpen.

De voorzieningenrechter stelt vast dat verzoekster op het aanvraagformulier heeft aangekruist dat zij door bijzondere en individuele omstandigheden niet in het bezit is van een geldige of juiste mvv, waarmee zij een beroep heeft gedaan op de hardheidsclausule. Verzoekster heeft haar beroep op de hardheidsclausule bij separaat schrijven van 17 mei 2004 doen toelichten.

Uit de wetsgeschiedenis (TK 1999-2000, 26 732, nr. 7, blz. 108-109) blijkt dat de in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 neergelegde bevoegdheid is bedoeld als zijnde discretionair van aard en beperkt van omvang. Gevallen, waaromtrent is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal kunnen worden tegengeworpen, zijn bij en krachtens artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn voorzien. In een brief aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 19 september 1997 (TK 1997-1998, 24 544, nr. 16, blz. 1) is voorts als beleidsuitgangspunt gekozen dat een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke individuele gevallen wordt gehonoreerd.

Voorts volgt uit paragraaf B1/2.2.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000) dat er in ieder geval geen sprake is van een zeer bijzonder geval indien de vreemdeling asielgerelateerde gronden aanvoert of als asielzoeker is uitgeprocedeerd.

Niet in geschil is dat verzoekster niet beschikt over een geldige mvv en dat zij niet behoort tot een van de bij algemene maatregel van bestuur aangewezen categorieën vreemdelingen

die zijn vrijgesteld van het mvv-vereiste.

Het geschil beperkt zich tot de vraag of door verzoekster feiten of omstandigheden zijn aangevoerd die tot toepassing van de hardheidsclausule, als bedoeld in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000, zouden moeten nopen.

Naar uit de hiervoor aangehaalde wetsgeschiedenis moet worden afgeleid, komt verweerder ter zake de toepassing van de hardheidsclausule een ruime beoordelingsmarge toe. De weigering van verweerder om in een bepaald geval toepassing te geven aan die clausule zal de toetsing in rechte slechts dan niet kunnen doorstaan, indien moet worden geoordeeld dat verweerder bij afweging van de betrokken belangen niet in redelijkheid daartoe heeft kunnen besluiten. De voorzieningenrechter verwijst in dit kader naar de uitspraak van de Afdeling van 9 december 2003 (JV 2004/63).

De voorzieningenrechter is in het licht van de voormelde terughoudende toetsingsmaatstaf van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen stellen dat in het onderhavige geval geen aanleiding bestond om aan te nemen dat het onverkort vasthouden aan artikel 3.71, eerste lid, van het Vb 2000 tot een onbillijkheid van overwegende aard zou leiden, weswege hij gebruik had dienen te maken van de bevoegdheid ex artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000.

De voorzieningenrechter overweegt in dat kader ten aanzien van hetgeen verzoekster heeft aangevoerd met betrekking tot haar hier te lande opgebouwde vriendenkring, mate van inburgering en relatie met partner en haar gezinsbanden, dat verweerder zich in redelijkheid op het in het bestreden besluit neergelegde standpunt heeft kunnen stellen dat deze omstandigheden onvoldoende zijn om over te gaan tot toepassing van de hardheidsclausule. De namens verzoekster aangevoerde omstandigheden, dat zij lang in China zal moeten verblijven in afwachting van een mvv nu haar partner nog maar kort als zelfstandig ondernemer is gevestigd en overkomst van verzoekster afhankelijk zal zijn van de vraag of haar partner voldoende inkomen kan genereren, kan niet tot een ander oordeel leiden. Haar vrees voor de Chinese autoriteiten, daar zij geen "gezinsplanningtoestemming" had, alsmede haar vrees voor een gedwongen opname in een psychiatrische instelling, en hetgeen zij heeft aangevoerd met betrekking tot corruptie en doodstraf, betreffen asielgerelateerde omstandigheden welke verweerder op grond van paragraaf B1/2.2.1 van de Vc 2000 terecht buiten beschouwing heeft gelaten.

Nu de weigering verzoekster vrij te stellen van het mvv-vereiste niet betekent dat haar nimmer uitoefening van het gezinsleven hier te landen zal worden toegestaan, volgt de voorzieningenrechter verweerder in zijn overweging dat er geen schending plaatsvindt van het bepaalde in artikel 8 EVRM.

Uit het vorenstaande volgt dat het bezwaar van verzoekster reeds op voorhand een redelijke kans van slagen kan worden ontzegd. Er bestaat derhalve geen aanleiding voor het treffen van een voorlopige voorziening, zodat het verzoek daartoe dient te worden afgewezen.

Mede gelet op het verhandelde ter zitting bestaat er voorts aanleiding het bezwaar met toepassing van artikel 78 van de Vw 2000 ongegrond te verklaren. De voorzieningenrechter acht daarbij van belang dat het hier naar zijn oordeel gaat om een 'evidente zaak' als bedoeld in de wetsgeschiedenis van die bepaling (Tweede Kamer 1998-1999, 26 732, nr. 3, blz. 75 alsmede Tweede Kamer 1999-2000, 26 732, nr. 7, blz. 216).

Mitsdien wordt, mede gelet op de artikelen 8:83 en 8:84 van de Awb alsmede artikel 78 van de Vw 2000, beslist als aangegeven in rubriek III.

Reg.nr: 06 / 41977 BEPTDN

pagina 5 van 5

III. BESLISSING

De voorzieningenrechter.

- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af;
- verklaart het bezwaar ongegrond.

Aldus gedaan door mr. E.H.A.F.M. Krol in tegenwoordigheid van mr. E.J.M. van der Poel als griffier en in het openbaar uitgesproken op 02 APR 2007 door mr. Krol voornoemd in tegenwoordigheid van voornoemde griffier.

w.g. E. van der Poel

w.g. E. Krol

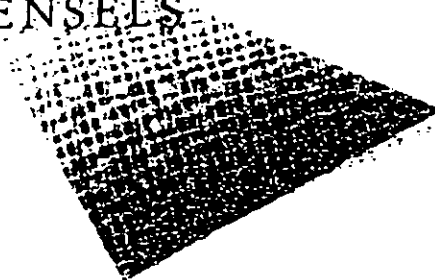
Voor aansluitend afschrift:
de wnd. griffier.

Verzonden op: 03 APR 2007

Tegen deze uitspraak staat geen (gewoon) rechtsmiddel open.

ADVOCATENKANTOOR HENSELS

I

RAAD VAN STATE Maastricht	
27 APR 2007	
ZAAKNR.	200703019-1
AAN:	12
BEHANDELD: DD:	PAR:

1478-A

AAN de Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

tevens per fax.: 070 365 13 80

Vaals, 27 april 2007

Onze ref. : / Ind
Uw ref. :

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN

INZAKE uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Maastricht,
d.d. 2 april 2007, verzonden op 3 april 2007.

Geven eerbiedig te kennen,

geboren op van Chinese nationaliteit, dossiernummer IND: 0112.08.2001, te dezer zake
domicilie kiezende te Vaals aan de Maastrichterlaan no. 133 ten kantore van de advocaat en procureur mr. J.K.M. Hensels,
die in deze zaak tot haar gemachtigde is gesteld en bepaaldelijk is gemachtigd om dit hoger beroep namens haar in te dienen,
komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Maastricht d.d. 2 april
2007, verzonden op 3 april 2007, met kenmerk: AWB 06/41977.

Appellante kan zich niet verenigen met deze uitspraak voornoemd.

Appellante is als alleenstaande minderjarige asielzoeker naar Nederland gekomen en heeft in eerste instantie een
asielaanvraag in Nederland ingediend. Appellante heeft vervolgens onderhavige aanvraag ingediend voor verblijf bij partner
met wie zij gezamenlijk een minderjarig kind heeft.

GRIEF I

De rechtbank overweegt op pagina 4 van 5 als volgt.

Nu de weigering verzoekster vrij te stellen van het mvv-vereiste niet betekent dat haar nimmer uitoefening van het
gezinsleven hier te landen zal worden toegestaan, volgt de voorzieningenrechter verveerder in zijn overweging dat er geen
schending plaatsvindt van het bepaalde in artikel 8 EVRM.

ADVOCATENKANTOOR HENSELS

TOELICHTING

Appellante is van mening dat de rechtbank onvoldoende rekening heeft gehouden met haar belangen. Zowel haar partner alsmede hun gezamenlijke minderjarige kind, hebben beiden de Nederlandse nationaliteit.

Nu de partner niet aan de vereisten voldoet betreffende het inkomen kan betrokkene niet in het bezit worden gesteld van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van herkomst. Gelet op dit feit is er sprake van een scheiding tussen moeder en kind en partner. Hierdoor wordt haar recht op family-life onthouden en is e.e.a. strijdig met het gestelde in het EVRM.

Gemachtigde,

Mr. J.K.M. Hensels

